

Arrest

nr. 323 511 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 januari 2021 om internationale bescherming. Op 13 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 301 614 van 15 februari 2024 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 7 maart 2024 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u een Arabisch soennitisch moslim geboren op 3 juni 1994 in al-Buwayda al-Saghira, gelegen in de provincie Aleppo, u woonde daar tot uw vertrek uit Syrië.

U ging tot de negende klas naar school en begon daarna te werken. Voor de aanvang van de Syrische opstand in 2011 werkte u afwisselend in de bouwsector in het Libanese Zahlé en in Syrië. U werkte ook als landbouwer.

Op 1 april 2012 reisde u legaal via de grensovergang van Masnaa naar Libanon omdat u uw militaire dienstplicht niet wou vervullen. U vestigde zich toen in Zahlé en u woonde daar tot uw vertrek uit Libanon in 2020.

Op 6 augustus 2015 bent u in Libanon religieus gehuwd met K(...) A(...) J(...). Op 16 maart 2016 werd het huwelijk wettelijk geregistreerd bij de Libanese rechtbank. Uw echtgenote is op 1 juni 2002 geboren in Bnan (provincie Aleppo) en bezit de Syrische nationaliteit. Jullie drie dochters zijn geboren in Libanon: S(...) op (...) 2017, S(...) op (...) 2019 en S(...) op (...) 2020. Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel bij uw ouders in Zahlé.

In 2020 besloot u Libanon te verlaten vanwege de verslechterde levensomstandigheden. U bent eind augustus 2020 illegaal via Syrië naar Turkije gereisd en daarna doorgereisd via de Balkanroute naar België. Op 11 januari 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties. Op 1 maart 2021 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verzoek onontvankelijk omdat Oostenrijk bevoegd was voor de behandeling van uw verzoek. U kreeg een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, maar u gaf hier geen gevolg aan. Op 17 september 2021 werd België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek.

Bij een terugkeer naar Syrië vreesde u gemobiliseerd te worden door het Syrische leger.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele identiteitskaart en een kopie van uw huwelijksakte neer. Na het eerste onderhoud maakte uw advocaat opmerkingen over betreffende de schrijfwijze van de naam van uw echtgenote en haar geboortedorp.

Op 13 maart 2023 besloot het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie. Deze beslissing werd op 15 februari 2024 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U ging niet in cassatieberoep.

U verliet België naar eigen zeggen niet en diende op 7 maart 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart in het kader van dit verzoek dat uw echtgenote in werkelijkheid geboren zou zijn op 1 januari 2001 en niet op 1 juni 2002 en wilt dit aantonen middels een scan van een geboorteakte van uw echtgenote die u ontving via WhatsApp van uw schoonbroer. Daarnaast verklaart u dat de totstandkoming en het verloop van uw huwelijk de wijze is waarop dit in Syrië gebeurt en u daar niets aan kunt doen. U verklaart verder dat u niet met haar huwde omwille van de seks maar dat u met haar huwde om een gezin te stichten en samen een leven op te bouwen. U stelt dat jullie gelukkig zijn en een gezin hebben en verwijst naar andere Syriërs die, in tegenstelling tot u, hun gezin naar hier hebben kunnen halen. Op 27 maart 2024 ontving het CGVS per e-mail nog een attest van een klinisch psycholoog.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Hoewel u psychische problemen zou kennen zijn deze niet van die aard dat er in het kader van onderhavige procedure specifieke steunmaatregelen genomen dienen te worden.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat u een ernstig niet-politiek misdrijf beging buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling, in casu een gedwongen huwelijk en herhaaldelijke verkrachting van een minderjarige.

Deze beslissing en motivering werd door de RvV bevestigd. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u in onderhavig dossier middels een scan van een geboorteakte die u via Whatsapp ontving van uw schoonbroer wilt aantonen dat uw echtgenote in werkelijkheid geboren zou zijn op 1 januari 2001 en niet op 1 juni 2002, verwijst naar de Syrische cultuur en het feit dat u door de beslissing die u verkreeg uw gezin niet naar hier kunt halen.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat de kwestie in verband met de werkelijke leeftijd van uw echtgenote, wat u trachtte te staven middels een document (Certificat d'identité 25/07/2023) en de door u opgeworpen culturele aspecten reeds werden meegenomen in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV (eerste verzoek). Samen met de verschillende familiegetuigenissen die u tijdens diezelfde beroepsprocedure voorlegde leidden deze elementen echter niet tot de conclusie dat u zich in casu niet schuldig had gemaakt aan ernstige niet-politieke misdrijven, met name een gedwongen huwelijk en herhaaldelijke verkrachting van een minderjarige, en niet uitgesloten diende te worden van internationale bescherming (arrest RvV 301 614 van 15 februari 2024) .

Bijgevolg tonen deze elementen niet aan dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming en kunnen ze niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Wat betreft de geboorteakte die u voorlegt in het kader van onderhavig verzoek moet er daarnaast worden vastgesteld dat het hier louter een scan van een Syrisch document betreft waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht en dat u eerder had kunnen voorleggen. Bovendien kan er geen abstractie worden gemaakt van het feit dat u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS voortdurend expliciet aangaf dat uw echtgenote 13 jaar was op het moment van jullie huwelijk en de daarmee gelieerde seksuele betrekkingen.

Wat betreft uw opmerkingen met betrekking tot de onmogelijkheid van gezinshereniging gezien de uitsluitingsbeslissing van het CGVS en de RvV moet er worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgronden voldaan werd, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch

in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Het psychologisch attest bevat geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de secretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2, 55/4, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het beginsel van behoorlijk bestuur, die verplicht een uitspraak te doen met inachtneming van alle omstandigheden van het geval” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker onderbouwt zijn middel als volgt:

“Overwegende dat tegenpartij van mening is dat het laattijdige verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is op grond dat hij geen enkel nieuw element aanvoert dat zijn eerdere beoordeling zou kunnen wijzigen.

Verzoeker had echter een document ingediend waaruit bleek dat zijn echtgenote niet op 1 juni 2002, maar op 1 januari 2001 was geboren.

Dat it alles veranderde, omdat dit betekent dat zijn vrouw ten tijde van hun huwelijk, dat plaatsvond op 6 augustus 2015, geen 13 maar 14 jaar oud was.

Dat dit van belang is omdat de asielautoriteiten er in het vorige verzoek om internationale bescherming van uitgingen dat een persoon jonger dan 14 jaar niet in staat kon worden geacht om in te stemmen met seksuele betrekkingen.

Dit was in casu niet het geval, aangezien de echtgenote van verzoeker in werkelijkheid 14 jaar en niet 13 jaar oud was.

In dit geval moeten alle elementen van het dossier en de situatie van verzoeker in aanmerking worden genomen.

Verzoeker heeft er ook op gewezen dat hij talrijke documenten heeft neergelegd, waaronder getuigenverklaringen van zijn familie en van de familie van zijn echtgenote, die bevestigen dat zijn echtgenote uit vrije wil tot het huwelijk heeft besloten en dat zij op geen enkele wijze onder druk is gezet door verzoeker.

Dat haar getuigenis volkomen duidelijk.

Dat een nieuw getuigenis van haar op een later tijdstip zal worden neergelegd.

Dat verzoeker ook verwijst naar een arrest van het rechtsmacht alhier van 7 september 2021 (arrest nr. 260333), volgens hetwelk “(...)”.

De Raad is van oordeel dat rekening moet worden gehouden met de huidige situatie.

In deze zaak merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat: “ « (...) » ».

Wat wel het geval is voor verzoeker, aangezien hij nog steeds contact heeft met zijn echtgenote en als hij momenteel niet met haar samenwoont, is het omdat zij in haar land van herkomst is en niet over de middelen beschikt om legaal naar België te komen.

Hij wees er ook op dat zij samen 3 dochters hadden, die ook bij hun moeder wonen.

Men moet wel vaststellen dat de verklaringen van verzoeker steeds consistent zijn geweest wat betreft de relatie die hij met zijn echtgenote had en de liefde die hij voor haar koesterde.

Deze verklaringen van verzoeker zijn ook door zijn echtgenote bevestigd.

Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker niet onder de werkingssfeer van artikel 1, onderdeel F, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet valt.

Dat hem dus de vluchtelingenstatus moet gegeven worden.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De door verzoeker aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) de kwestie in verband met de werkelijke leeftijd van verzoekers echtgenote, wat hij trachtte te staven met een document, en de door hem opgeworpen culturele aspecten, reeds werden meegenomen in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad, en deze elementen samen met de verschillende familiegetuigenissen die verzoeker tijdens diezelfde beroepsprocedure voorlegde niet tot de conclusie leidden dat verzoeker zich niet schuldig heeft gemaakt aan ernstige niet-politieke misdrijven, (ii) wat betreft de geboorteakte die verzoeker voorlegt er dient te worden vastgesteld dat deze weinig objectieve bewijswaarde heeft en verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS voortdurend expliciet aangaf dat zijn echtgenote dertien jaar was op het moment van hun huwelijk en de daarmee gelieerde seksuele betrekkingen, dat (iii) zijn opmerkingen met betrekking tot de onmogelijkheid van gezinshereniging geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgronden voldaan werd, noch aan zijn individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen en dat (iv) het psychologisch attest geen enkele informatie bevat waaruit geconcludeerd kan worden dat verzoeker onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van verzoekers huidige, tweede verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot zijn eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van de vaststelling dat zijn huwelijk met de toen slechts dertienjarige K. A.-J. en de herhaaldelijke verkrachtingen die hij in het kader daarvan pleegde als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen worden beschouwd. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in zijn arrest met nummer 301 614 van 15 februari 2024. Aldus dient te worden nagegaan of in het kader van verzoekers huidige, tweede verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen aan de orde zijn of door verzoeker worden voorgelegd die van aard zijn de eerdere beoordeling dat hij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in een andere daglicht te stellen.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt;
“Uit uw administratief dossier blijkt dat u in onderhavig dossier middels een scan van een geboorteakte die u via Whatsapp ontving van uw schoonbroer wilt aantonen dat uw echtgenote in werkelijkheid geboren zou zijn op 1 januari 2001 en niet op 1 juni 2002, verwijst naar de Syrische cultuur en het feit dat u door de beslissing die u verkreeg uw gezin niet naar hier kunt halen.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat de kwestie in verband met de werkelijke leeftijd van uw echtgenote, wat u trachtte te staven middels een document (Certificat d'identité 25/07/2023) en de door u opgeworpen culturele aspecten reeds werden meegenomen in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV (eerste verzoek). Samen met de verschillende familiegetuigenissen die u tijdens diezelfde beroepsprocedure voorlegde leidden deze elementen echter niet tot de conclusie dat u zich in casu niet schuldig had gemaakt aan ernstige niet-politieke misdrijven, met name een gedwongen huwelijk en herhaaldelijke verkrachting van een minderjarige, en niet uitgesloten diende te worden van internationale bescherming (arrest RvV 301 614 van 15 februari 2024) .

Bijgevolg tonen deze elementen niet aan dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming en kunnen ze niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming.

Wat betreft de geboorteakte die u voorlegt in het kader van uw onderhavig verzoek moet er daarnaast worden vastgesteld dat het hier louter een scan van een Syrisch document betreft waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden gehecht en dat u eerder had kunnen voorleggen. Bovendien kan er geen abstractie worden gemaakt van het feit dat u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS voortdurend expliciet aangaf dat uw echtgenote 13 jaar was op het moment van jullie huwelijk en de daarmee gelieerde seksuele betrekkingen.

Wat betreft uw opmerkingen met betrekking tot de onmogelijkheid van gezinshereniging gezien de uitsluitingsbeslissing van het CGVS en de RvV moet er worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgronden voldaan werd, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming.

Het psychologisch attest bevat geen enkele informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u onterecht werd uitgesloten van internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift

louter te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten en zijn eerdere verklaringen te herhalen, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Aangaande de neergelegde geboorteakte van K. A.-J. stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hieruit blijkt dat zij op 1 januari 2001 geboren zou zijn, en dus ten tijde van het huwelijk geen dertien jaar, maar veertien jaar oud was. Verzoeker stelt dat dit van belang is, daar *“de asielautoriteiten er in het vorige verzoek om internationale bescherming van uitgingen dat een persoon jonger dan 14 jaar niet in staat kon worden geacht om in te stemmen met seksuele betrekkingen”*. Dit betoog doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat deze geboorteakte louter een scan is van een Syrisch document, waaraan weinig bewijswaarde kan worden gehecht, en de inhoud ervan bovendien niet overeenkomt met verzoekers eerdere verklaringen, waarin hij verscheidene keren aangaf dat zijn echtgenote op het moment van het huwelijk dertien jaar was (administratief dossier, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 21 januari 2021, p. 4, 13 en 14). Tevens wijst de Raad erop dat zelfs zo verzoekers echtgenote veertien jaar geweest zou zijn op het moment van het afsluiten van hun huwelijk, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige niet-politieke misdrijven. De Raad verwijst in dit kader naar artikel 417/6 van het Strafwetboek, waaruit blijkt dat een minderjarige, die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar heeft bereikt, uit vrije wil kan toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Verzoeker was echter, blijkens zijn verklaringen, reeds eenentwintig jaar op het moment van het huwelijk en de daarmee gelieerde seksuele betrekkingen (*Ibid.*, p. 13), wat neerkomt op een leeftijdsverschil van zeven, dan wel acht jaar. Dit in acht genomen dient er dan ook te worden vastgesteld dat, ongeacht of zijn echtgenote dertien, dan wel veertien jaar was op het moment van het huwelijk, er een onweerlegbaar vermoeden geldt van een gebrek aan instemming in het licht van artikel 417/6 van het Strafwetboek.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar een eerder neergelegd attest waarop 16 maart 2016 vermeld zou staan als huwelijksdatum, gaat verzoeker eraan voorbij dat dit de datum betreft waarop het huwelijk wettelijk werd geregistreerd bij de Libanese rechtbank, nadat dit huwelijk op 6 augustus 2015 was afgesloten.

Aangaande zijn betoog in zijn verzoekschrift dat hij talrijke documenten heeft voorgelegd, waaronder getuigenverklaringen van zijn familie, wijst de Raad erop dat deze aspecten reeds in rekening werden genomen in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Wat betreft het betoog dat verzoeker nog contact zou hebben met zijn echtgenote, dat zij samen drie dochters hebben en dat zijn verklaringen *“steeds consistent zijn geweest wat betreft de relatie die hij met zijn echtgenote had en de liefde die hij voor haar koesterde”*, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgronden voldaan werd, noch aan zijn individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 260 333 van 7 september 2021, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal c.q. de adjunct-commissaris behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.2.7. In zoverre verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT